

»Han, som vidner om dette, siger: Ja, Jeg kommer snart!« (Åb. 22,20)

Vor Herres Jesu komme i kraft og herlighed

Pinsedag begyndte »de sidste dage« (Ap. G. 2,17), også omtalt som »dagens ende« (Hebr. 1,2). Ikke underligt, at spørgsmålet om vor Herres og Frelsers genkomst altid har været aktuelt.

Mangfoldige var overbeviste om, at Herren kom i deres tid, men det skete ikke. De sov hen – og de vil ikke blive til skamme!

I vor tid bereder Guds børn sig også til Hans komme i kraft og megen herlighed – og de gør ret.

Tegnenes beviskraft

De ydre tegns bevis styrke er begrænset. Et af dem lyder således: »Dette evangelium om Riget skal prædikkes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkene; og så skal enden komme« (Matt. 24,14). Det er næppe muligt at sige, hvornår dette er sket. Hvad betyder »alle folkeslagene«?

Selvom man kunne konstatere, at denne forudsætning for Herrens komme er opfyldt, så gælder det dog, at »Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer« (Matt. 24,44).

Det afgørende for enhver af os er Herrens ord: »Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer« (Matt. 24,42).

»Vår også I rede« (vers 44).

Kristi snare komme i kraft og megen herlighed har, som nævnt, været »aktuelt« i enhver generation, og når vor generation mener, at nu er det »højaktuelt«, skyldes det, at vi har et »tegn«, som de andre slægter ikke har haft: Israels genoprettelse som suveræn stat i dets eget land. Hertil kommer, at nu findes der ødelæggelsesvåben, der kan sætte elementerne i brand.

Det følgende vil nok overraske nogle. Jeg skriver det ikke for at vække til diskussion, men for at hjælpe til stilhed, årvågenhed og respekt for Guds majestæt.

Hvad siger Skriften?

Vor Herres Jesu Kristi genkomst er så overvældende et guddommeligt indgreb i verdens tilstand og forløb, at vi ikke kan sætte os fuldstændigt ind i det.

Først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, de levende, som bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften (1. Tess. 4,16-17). Dermed er Guds børn fra alle tider opstået fra de døde, og et helt nyt liv, som ingen kan forestille sig, er blevet deres – et liv i opstandelseslegemer, et liv *ubundet af tid og rum*.

Kristi synlige komme i megen kraft og

herlighed betyder, så vidt jeg forstår, at *Guds rige synligt oprettes* (Luk. 21,31). Det er et *evigt* rige, der ikke er underlagt tid og rum.

Dette overvældende sker på »hin dag« (2. Tess. 1,10), den »dag«, profeterne så hen til og »beskrev« på mange måder. Det er »HERRENS dag« og dermed en »dag« over vore begreber om, hvad en dag er. Den er et tidsrum på tolv timer – men denne dag er ikke underlagt tid, thi den er »evigheds dag« (2. Peter 3,18). Apostolens sammenstilling af evigheden (den uendelige) med dag (ca. tolv timer) viser, at det er en dag, der ikke kan indpasses i vore tanker, thi vi kan kun tænke i tid og rum.

»HERRENS dag skal komme som en tyv; da skal himlene forgå, og elementerne skal komme i brand og opløses, og jorden og alt menneskeværk på den skal brændes op – himlene kommer i brand og opløses og elementerne kommer i glød og smelter. Men efter Hans forjættelse venter vi *nye himle og en ny jord*, hvor retfærdighed bor« (2. Peter 3,10-13).

Hvad med et tusindårsrige? Kommer det ikke før end nye himle og en ny jord.

Ved at spørge således forbliver vi i vor egen tankeverden og risikerer at forblive døde for Guds åbenbaring af det nye, der er så nyt, at det ikke kan indpasses i det gamle som en fortsættelse af det.

Ordet »tusindårsrige« findes ikke i Bibelen. Der siges, at djævelen bindes for tusinde år, og når de er til ende, løses han en lille tid (Åbenb. 20,2 og 3 samt 7 og 8). Der siges også, at martyrerne bliver levende og bliver konger med Kristus i tusinde år, men at de andre døde ikke bliver levende, før de tusinde år er til ende (vers 4-6).

Skal dette forstås bogstaveligt indenfor rammerne af tid og rum, eller skal det forstås billedligt?

Lad os lytte stille til det første vers i Johs. Åbenb.: »Jesu Kristi åbenbaring – som Gud gav ham – for at vise sine tjener, hvad der skal ske i en hast – og Han sendte bud ved sin engel – og gav det til kende i billeder – for sin tjener, Johannes...« Ingen anden bog i Bibelen har så »højtidelig« en indledning. Den mener til eftertanke i bøn. Hvorfor giver Gud det ved sin engel til kende i *billeder*?

Formentlig fordi en direkte meddelelse er umulig, thi det, der skal ske i en hast, er så nyt, at det ikke hører til i den verden, vi kender, og som vi kun kender som sted og

tid. En direkte meddelelse herom eller beskrivelse heraf ville gå os forbi som umulig at forstå.

Skildringen af vor herliggjorte Frelser i kap. 1 viser straks, at Han kan kun beskrives i billeder – men ikke direkte.

Det samme gælder beskrivelsen af Gud på hans trone (kap. 4).

Tallene er også billedlige (f. eks. Guds syv ånder, kap. 5,6).

Skulle kap. 20 være en undtagelse herfra og være en direkte meddelelse, som ikke skal forstås billedligt og ikke volder nogen vanskelighed at forstå?

Herrens komme

Vor Herres Jesu Kristi komme er så guddommeligt et indgreb i hele skabningen, at vi må passe på vore egne små tanker derom. Ligesom lynet, der kommer fra øst, skinner helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være, så alle folkestammer på jorden skal se Ham komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed (formentlig den herlighed, Han havde hos Faderen, før verden blev til, (Johs. 17,5), altså en herlighed, vi ikke kan gøre os nogen forestilling om, lige så lidt som vi kan gøre os nogen forestilling om, hvordan en bestemt skikkelse, der åbenbarer sig i eet nu, kan ses af alle på hele jorden.)

Jeg gentager: lad os ikke reducere det guddommeligt majestætiske til nogle trivielle småtanker derom.

Apostelen Peter venter ikke et tusindårsrige, men efter Guds forjættelse nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor (se after 2. Peter 3,10-13).

Herrens dag, også benævnt Guds dag (vers 10 og 12), lader den nuværende verden gå til grunde, ikke gennem vand som på Noas tid, men gennem *ild*. De nye himle og den nye jord er ikke en forbedret fortsættelse af himlene og jorden, som de nu er, men helt nye. Tiden, som vi forstår den, eksisterer ikke mere, thi den er også en del af den nuværende verden. »Det må ikke være skjult for jer, I elskede, at een dag er for Herren som tusinde år, og tusinde år som en dag« (vers 8).

Apostelen Paulus siger også, at »når Herren Jesus åbenbares fra Himmelen med sine mægtige engle,« er det tillige med »flammende ild« (2. Tess. 1,7 og 8).

Dagen bryder frem med *ild* (1. Kor. 3,12-15), og *ilden* gør det klart, hvordan enhvers arbejde (værk) er. Hvis hans arbejde består, da skal han få løn, men hvis

det bliver opbrændt, skal han miste lønnen, men selv skal han blive frelst, dog som gennem *ild*. Det er mere med bæven end med interesse, man i stilhed lytter til Åndens tale igennem Ordet om de kommende ting.

Fra min ungdom har jeg været bekendt med de fremstillinger af endetidens begivenheder, der opstiller dem i kronologisk rækkefølge. Jeg blev oplært i følgende fremstilling:

1. Herren borttrykker menigheden.
2. Antikrist træder frem og får 3½ år.
3. Herren kommer synligt igen.
4. Satan bindes, og tusindårsriget oprettes.
5. Satan løslades, og det sidste oprør imod Gud finder sted.
6. Dommen for den store hvide trone.
7. Nye himle og en ny jord.

Når jeg ikke mere hylder denne kronologi, skyldes det, at den måske nok gør mennesker »klogere«, men ikke mere brændende i Ånden.

Nu er der lagt et »program« for Gud. Det må Han følge. Nu har man »greb om« Ham og de kommende ting.

Man har imidlertid indordet HAM, der er uden begyndelse og uden ende, i en menneskelig tankegang med alle dens begrænsninger.

Hertil kommer, at læren, om at Herren hemmeligt borttrykker menigheden, før Antikrist træder frem, en lære, som jeg blev opdraget i, forekommer mig uholdbar. Jeg kommer tilbage til den i slutningen af denne artikel. Den bygger på et tyndt bibelsk grundlag og er mærkværdig hensynsløs overfor alle martyrerne i fortid og nutid. Hvem kan dog finde på at sige til dem, der blev kastet for løverne eller ophængt som gloende fakler, at menigheden bliver borttrykket før den store trængsel? Vil nogen rejse ud til vor tids martyrer og sige det til dem?

Det er en lære, som ingen af menighedens »store« lærere har kendt eller kender til. Den er ca. 150 år gammel. Luther og Calvin kender ikke noget til, at menigheden borttrykkes før den store trængsel, Karl Barth og Emil Brunner heller ikke – og for at vende os til vore egne: Skovgaard Petersen afviser den.

Paulus understreger, at Gud har bestemt menigheden til bl. a. følgende to ting: Han bestemte os til trængsler (1. Tess. 3,3), og Han bestemte os til ikke at rammes af Hans vrede (samme brev 5,9). Trængsler og vrede er ikke det samme. Trængsler er et æresbevis, som Brorson siger. Vrede er fortabelse.

Herrens komme i kraft og megen herlighed vil overvælde enhver. Ingen vil sige: »Ja, sådan var det netop, jeg forestillede mig det!« Vi ved lidt om, hvad dødes *opvækkelse* er, thi vi har beretninger

derom i Skriften, f. eks. Lazarus' opvækkelse til et fortsat liv hernede, men vi ved ikke, hvad *opstandelse* er, thi dels er Jesu opstandelse fra de døde ikke beskrevet, dels er hans opstandelseslegeme i dets herlighed kun billedligt beskrevet i Åbenb. kap. 1. Hans komme i denne ubeskrivelige herlighed og kraft overgår enhver forventning derom. Det er så guddommelig majestætisk en »begivenhed«, at vi gør klogt i ikke at spille kloge derpå.

De hensovede i Kristus skal først opstå. Ingen af os kan forestille sig dette. Det overgår al forstand og fantasi. De i Kristus hensovede er en utallig skare, som ingen forud kan beregne, end ikke nogenlunde. Mangfoldige er blevet til jord. Der findes ikke nogen rest af deres legemer. Da Johann Huss var blevet brændt, tegnede en kynisk kunstner bøddelen, der med en kost var i færd med at samle asken, der derefter vist nok blev spredt for alle vindene.

Hvem af os kan forestille sig, at i eet nu opstår alle disse (det drejer sig vel om millioner) i deres opstandelseslegemer. Det sker, når en befaling lyder, en overengels røst og Guds basun (1. Tess. 4,16).

Vi har aldrig hørt en sådan befaling – ej heller en overengels røst eller Guds basuns klang, og vi kan ikke sammenligne dem med noget, som vi har hørt.

Bortrykkelsen

Derefter skal vi levende, der bliver tilbage (og således tilhører det nådes-udvalg, som Herren har ladet blive tilbage, Rom. 11,4-5), borttrykkes tillige med dem i skyerne.

Heller ikke dette er vi i stand til at forestille os. Vi skal (formentlig ved samme befaling, overengels røst og Guds basun) iklædes opstandelseslegemer. Dette dødelige bliver iført udødelighed. Ingen kan beskrive, hvordan dette sker, og ingen bør indlade sig på at skildre, hvordan dette opleves og »føles«. Om Herren står der, at han *løftedes op*, medens apostlene så det, og en sky tog ham bort fra deres øjne. *Han for bort*. De to mænd i hvide klæder sagde, at »denne Jesus er *optaget* fra jer til Himmelen« (Ap. G. 1,9-11).

Om os siges ikke, at vi bliver opløftet eller optaget til Himmelen, men at vi bliver *borttrykket*. Det antyder, at vi i modsætning til Ham ikke er syndfri, men endnu klæber ved det jordiske. Gud overvinder imidlertid det jordklæbende i os og rykker os bort. Bortrykkelsen er Guds nådes »højdepunkt«. Den er uforskyldt og ufortjent og »forkynder«, at evangeliet er *Guds kraft til frelse for enhver, der tror*. Sådan er den nåde, som vi fuldt ud kan sætte vort håb til, og som bliver os til del ved Jesu Kristi åbenbaring (1. Peter 1,13). Ingen borttrykket har noget at rose sig af, men nok en del at skamme sig over, hvis

ikke hans undladelser og skyld var kastet i glemselens hav. Herren alene er stor.

Vor Herre Jesus siger, at »Han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og *de skal samle* Hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlens yderste grænse... Da skal to mænd være sammen på marken; den ene *tages med*, og den anden lades tilbage« (Matt. 24,31 og 40). Det fremgår af den passive form »tages med«, at hverken initiativet hertil, bestemmelsen herom eller kraften dertil findes hos ham, der tages med. Det er Herrens engle, der samler dem sammen.

Herren fuldfører sin frelse og fører sin menighed til målet. Frelsen er af Ham, ved Ham og til Ham. Den overgår al forstand. Den er og forbliver guddommelig majestætisk og herlig fra først til sidst.

Da Herren løftedes op, tog en sky ham bort fra deres øjne (Ap. G. 1,9). Skyen er nært forbundet med herligheden (Ezek. 1,4 flg., 2. Mos. 16,10).

Vi borttrykkes i skyerne (1. Tess. 4,17). Om der med flertallet »skyerne« antydes forskellig grad af herlighed (Dan. 12,3), kan jeg ikke sige.

Således iføres dette dødelige udødelighed og forvandles i eet nu, eet øjeblik (se 1. Kor. 15,53-54 i den nye oversættelse, som er den korrekte).

Vi borttrykkes i skyerne *for at møde Herren i luften*, d.v.s. møde Ham, hvor sted, rum og tid ikke betyder noget. Der findes intet sted, hvor millioner kan møde Ham ansigt til ansigt, men luften er heller ikke et »sted«.

Grundteksten siger, at vi borttrykkes i skyerne *til modtagelse af Herren*. Han er kommet igen for at tage os til sig, for at, hvor Han er, skal vi også være (Johs. 14,3). Det er, som om Han af ganske hjerte byder os velkomne til den plads, Han har gjort rede til enhver af os i sin Faders hus med de mange boliger.

Vi ser Ham, som Han er, og bliver Ham lige (1. Johs. 3,2). Når vi tænker på den billedlige beskrivelse af Ham i Åbenb. kap. 1, fatter vi endnu mindre, at Ham skal vi (jeg) blive lige!

Al denne herlighed, som ingen kan beskrive, vandt vor Frelser til os, da Han i ørkenen sagde Nej til at tilbede satan, som til gengæld derfor ville have givet ham alle denne verdens riger med al deres herlighed, og da han på sit kors blev gjort til vor synd, skyld og skændsel og udstillet for verdens øjne som nederlagets mand, blottet for enhver herlighed. På korset vandt han verdensherredømmet og al evigt bestående herlighed, men det kunne ingen se.

Det er en dyrt købt herlighed, der overgår al forstand. Gennem alle evigheder vil Guds blodkøbte menighed tilbede

Ham, der sidder på tronen, og Lammet.

»Din nedladelse gjorde mig stor« (Salme 18,36).

Håbet

Dette ord volder adskillige Guds børn vanskeligheder. De forbinder noget usikkert dermed. Håbet er for dem mere et ønske – men om det går i opfyldelse, ved de ikke.

Det bibelske håb er imidlertid hverken et ønske eller en ønskedrøm. Det er ikke opstået i noget menneskes hjerte, men det er Guds frelse, når den er blevet synlig virkelighed.

Dette håb ligger *rede* til os (Hebr. 6,18), fordi Guds frelse er fuldbragt. Til dette håb er vi frelst (Rom. 8,24).

Apostelen Peter kalder det et *levende* håb (1. Peter 1,3), et rammende udtryk, der understreger, at håbet ikke er en ubestemt, usikker mulighed, men er det evige liv, som vi nu »kun« har ved troen på vor Herre og Frelser, men som vi da skal eje fuldt ud og synligt. Vort legeme skal da være et herliggjort opstandelseslegeme, der aldrig kan dø.

Da fatter vi til fulde, hvad retfærdiggørelsen ved troen alene betyder. Intet af vor uretfærdighed bliver tilregnet os. Al vor synd i ord, gerning, tanke, følelse, undladelser og vantro blev tilregnet vor Herre og Frelser. Straffen derfor blev lagt på ham.

Og Guds fuldkomne retfærdighed blev tilregnet os uforskyldt. Dermed er enhver hindring for, at vi får det evige liv i herliggjorte opstandelseslegemer borte. Som retfærdige i Guds øjne er vi hævet over enhver anklage, uangribelige, uskyldige. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger. »Alt mit er dit,« siger Faderen til os.

Det er en stor frelse, ufattelig stor. Det er et glædesbudskab uden lige.

Det er Guds kraft til fuld frelse, omfattende ånd, sjæl og legeme, for enhver, der tror. Evangeliets frelsende glædeskraft sætter os i stand til med glæde at nå det, Gud har bestemt os til her i livet: at lide trængsel for hans navns skyld og ikke blive ramt af hans vrede.

Håbet med dets store glæde satte martyrerne i stand til at udholde deres trængsler, bede for dem, der plagede dem, og gå døden i møde uden frygt.

Dette evangelium har skænket mennesker tilfredshed i de usleste ydre forhold. Det har givet mødre kraft til at bære mere, end de kunne bære. Det har mere end opvejet alle de savn, som mange af Guds børn har lidt under hele deres liv hernede.

Dette håb overvinder dødsfrygten, men uddyber Guds frygten. Det er ikke en oparbejdet stemning, men sandhed. Og det er helligt, thi det var ikke med forkrænkelige ting, med sølv og guld, det

blev købt til os, men med Kristi dyrebare blod som blodet af et lydefrit offerlam uden plet og rynke.

Dette herlige håb er stærkere end al angst. Det sætter os i stand til at rette os op og løfte vore hoveder, når de ting begynder at ske, som får mennesker til at dåne af rædsel og gru (Luk. 21,28).

Paulus kalder det håbet *om Guds herlighed* (Rom. 5,2). Dermed er alt sagt om det, og det er mere, end vi nogensinde kan fatte hernede!

Paulus siger også, at håbet gør ikke den, der håber, til skamme, thi han har allerede Guds personlige kærlighed til ham udgydt i sit hjerte ved Helligånden, som blev ham givet (Rom. 5,5). Gud elsker os så højt, at der ikke er grænser for, hvad Han vil *gøre* for os – Han ofrede sin egen søn for os! – og der er ingen grænser for, hvad Han vil *give* os – sin egen herlighed!

Lad os *hjælpe hinanden* med at fastholde fuld vished i Håbet indtil det sidste (Hebr. 6,11), thi det levende håb konfronterer os med håbets og Herrens fjender. Dem møder vi ikke blot i verden, men også indenfor menighedens rammer. Det antikristelige er ikke helt og aldeles udenfor Guds menighed, men også midt i den. Judas Iskariot var en apostel; han har altid haft sine efterfølgere i den kreds, der stod Herren nær.

Det »åndelige« liv har været en tumleplads for fanatikere, lovtrælle, mirakelmagere og sensationsmagere, der gerne vil gøre sig gældende. Vor Herre Jesus advarer os imod dem i sin store tale på Oliebjerget, og lader os forstå, at de er tegn på Hans snare komme. »Broder skal overgive broder til døden, og fader sit barn, og børn skal sætte sig op imod deres forældre og slå dem ihjel« (Mark. 13,12). Kan dette virkelig finde sted i menigheden? Ja, fanatisme og lovtrældom kan få unge og gamle til at gøre noget sådant. De henviser til Jesu ord om, at den, som ikke hader sine nærmeste, ikke kan være hans discipel (Luk. 14,16). Derfor gør de, hvad man ikke skulle tro, nogen kunne gøre i Jesu navn, og betragter det som lydighed imod Herren!

Lovtrældom har et islæt af fanatisme. Ingen lovens mand eller kvinde fatter, at loven er syndens kraft, og at al lovisk lydighed er synd. De burde tage ved lære af Saul fra Tarsus. Han var fuldkommen efter lovens bogstav og samtidig en følelseskold morder, der fandt behag i steningen af menighedens første martyr, Stefanus.

Loviskhed er lovløshed. Den kan blive stor indenfor menigheden, og da bliver kærligheden kold hos de fleste (Matt. 24,12).

Falske profeter og mirakelmagere vil gerne imponere menigheden. Deres falskhed kan være vanskelig at afsløre, for de

siger ofte det rigtige – de siger det imidlertid ikke i den rigtige ånd, thi de promoverer sig selv. Herren siger, at der skal fremstå *mange* falske profeter, og de skal føre *mange* vild (Matt. 24,11 og 24). Det ord kan hjælpe os til at fatte, at der virkelig er fare på færde. At blive ført vild, er at komme bort fra Herren Jesus og det levende håb. Kan dette ord om »mange« ikke vække os, hvad da med Jesu ord i Matt. 7,22-23 ?

I menigheden er vi iblandt mange forskellige mennesker. Hvordan de end er, kan vi lære noget af dem alle. Fremfor alt lærer vi os selv at kende, og det er ikke just smigrende, thi »i mig, det er i mit kød, bor intet godt« – en smertefuld erfaring. De hellige i landet er og forbliver de herlige, til hvem al vor hu står.

Vor opgave er ikke at herske, men at tjene. Og at tjene er at fornyes i den kærlighed, der er beskrevet i 1. Kor. 13. Så har vi nok at gøre! Og så er Paulus' ord i 2. Kor. 12,15 ikke til at ryste af sig.

Man bliver aldrig færdig med at takke Gud for alle de venner, forbedere og forbilleder, han har skænket os. Det er »dejligt« at give sig tid til at tænke på dem allesammen, skønt mange af dem er sovet ind, og bede for alle dem, der endnu er hernede i indland og udland. Hvilken livets rigdom at have lært dem at kende!

Der bliver ikke noget »negativt« tilbage, thi alt, også det, vi oplevede af nederlag, skuffelser, modgang, o.s.v., har samvirket til gode for os. Derfor rummer vor sjæl hverken bebrejdelser eller ånds-overlegenhed, men kun taknemmelighed.

Lovløshedens menneske

Men idyl er det ikke. Vi lever i en ond verden, og den bliver ikke bedre, men værre. Kulminationen af verdens ondskab er frafaldet i kristenheden og åbenbarelsen af lovløshedens menneske (2. Tess. 2,3).

Frafaldet er en sørgelig kendsgerning allerede nu. Det er trængt ind i alle kirker og menigheder, hvor man har åbnet for tidsånden. Lad os se nøje efter hos os selv!

Judas Iskariot var en udvalgt apostel og dog *fortabelsens søn* (Johs. 17,12). Ingen af os er i stand til at forstå dette.

Antikrist er ligeledes *fortabelsens søn* (2. Tess. 2,3). Betyder det, at han ligesom Judas udgår fra menigheden? Satan selv giver sig jo skin af at være en lysets engel, og hans tjenere af at være retfærdigheds tjenere (2. Kor. 11,14-15).

Paulus benævner ham også som *lovløshedens menneske* eller *den lovløse* (2. Tess. 2,3 og 8). Han kommer i satans kraft, med al løgnens magt og tegn og undere.

I Johs. Åbenb. er denne skikkelse billedligt fremstillet som dyret, der stiger op

af havet. Der er noget underfuldt ved dette dyr, og hele jorderig følger undrende efter det: »Hvem er dyrets ligemand, og hvem formår at kæmpe imod det?«

Han udgiver sig for at være Gud (2. Tess. 2,4), og bliver tilbødt af alle, der ikke fra verdens grundlæggelse har deres navn skrevet i Livets bog, det slagtede Lams bog. Disse må da være rede til at give deres liv for Kristi skyld (Åben. 13).

I det øjeblik, vor Herre Jesus kommer igen i kraft og megen herlighed, dræber Han med et åndepust løvløshedens menneske (2. Tess. 2,8).

Vi bør bemærke, at Paulus omtaler ham ikke som Antikrist. Kun apostelen Johannes anvender denne betegnelse. Han siger, at Antikrists ånd allerede er i verden (1. Johs. 4,3). I grundteksten kaldes han altid *Antikristen*, den bestemte form. Således er det også oversat i 1. Johs. 2,22, men ikke i 2,18 og heller ikke i 4,3 eller 2. Joh 7. Mange antikrister var allerede på apostelens tid udgået fra menigheden (1. Johs. 2,18-19).

At Antikrist altid har været i eller i nærheden af menigheden, betyder, at det aldrig har været muligt at sige både Ja og Nej eller forholde sig neutral. Det personlige valg med dets personlige ansvar har altid været afgørende. Det er et spørgsmål om frelse eller fortabelse.

Det levende håb er aldrig blevet understøttet af denne verden, men altid angrebet og latterliggjort. Antikrists ånd er løgnens ånd, men den udgiver sig som sandhedens ånd, og den fremhæver, at det levende håb er svage menneskers illusion i denne verden, der er fuld af rædsel, blodudgydelse, fattigdom og nød.

I dag har det levende håb mindre at støtte sig til end nogen sinde.

Derfor har den antikristelige »sandheds-ånd« bedre vilkår end før i historien. Evolutionslæren er blevet sandhed for flertallet. Antikrist hersker i hele undervisningssektoren, endog i det teologiske fakultet. Hans ånd har altid søgt at vinde indflydelse i form af vildlære, fordrejning af sandheden eller ved, som i vor tid, at introducere nye metoder til udbredelse af det hellige evangelium.

Underholdningsindustrien gør sig gældende i adskillige menigheder. Hvad han hader mest af alt er ordet om Jesus Kristus og det som korsfæstet, thi det er kilden til vort levende håb: »Han, som jo ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle Han kunne andet end skænke os *alt* med ham« (Rom. 8,32). Som før sagt: Han elsker os sådan, at Han har ofret alt for os, og Han vil give os alt! Det er Kristus på sit kors »beviset« på. Det »bevis« holder trods alle antikristelige modbeviser og modargumenter ned gennem tiderne. Alle hans modbeviser er

løgn.

I overensstemmelse hermed kalder Johannes Antikrist for *løgneren* (1. Johs. 2,22). Der findes ikke sandhed i ham, end ikke i mindste grad. Der har aldrig i hans ånd været andet end løgn, heller ikke når han argumenterede mest overbevisende og havde videnskaben på sin side.

Den samlede apostolske karakteristik af ham er, at han er *fortabelsens søn, lovløshedens menneske, den lovløse, løgneren, Antikristen*. Han må i følge Paulus åbenbares, før vor Herre Jesus kommer igen, og menigheden samles med ham ved borttrykkelsen (2. Tess. 2,1-3).

Han kan imidlertid først åbenbares, når hans tid er inde, og det eller den, som holder igen, er fjernet (vers 6-7).

De tre opfattelser

Hvem er det, der holder igen? Det vidste tessalonikerne, thi det havde Paulus sagt dem, men vi har ikke hørt, hvad han sagde til dem. Jeg har omtalt dem, der mener, at det er menigheden, der holder igen. Helligånden i de hellige er en magt, der ikke overvindes af frafaldet eller den antikristelige ånd. Derfor må menigheden rykkes bort, før Antikrist kan åbenbares.

Menigheden har imidlertid ikke formålet at standse eller holde igen på lovløsheden i verden. Man kan snarere sige, at den fremkalder lovløsheden. Det gjorde vor Herre Jesus. Hvor meget Pilatus end ville fælde en retfærdig dom, formåede han det ikke, skønt han ikke fandt Herren skyldig.

Hertil kommer, at hvis menigheden blev borttrykket, før Antikrist træder frem, da ville Paulus have skrevet til dem: »Lad jer ikke skræmme af noget ord, nogen ånd eller noget brev, thi vi er jo ikke blevet borttrykket, og derfor er Antikrist og Herrens dag ikke kommet« – men han skriver noget helt andet.

En mere velovervejede forståelse er, at det er statsmagten, der holder igen. Det stemmer med, hvad Paulus i Rom. 13 siger om øvrigheden. Når han ikke her siger det tydeligt, er det måske for ikke at bringe tessalonikerne i vanskeligheder. Havde han skrevet, at det er statsmagten, hvis herre er kejser Nero, da kunne det have bragt dem i en svær situation – tænk, hvis en statholder havde fået fat i brevet og spurgt tessalonikerne: »Vil I straks gøre rede for, at kejseren skal fjernes!«

Statsmagten er i det lange løb ikke i stand til at besejre lovløsheden; den åbner selv for den; den bliver fjernet, idet den opløses inde fra.

Denne opfattelse bør suppleres af følgende forståelse. I Daniels bog får vi et indblik i, at »fyrsterne« (kap. 10,13, 20, 21), usynlige åndemagter (denne verdens fyrste, Johs. 14,30 og tronengle, Kol. 1,16) kæmper om magten over rigerne på

jorden.

En af dem er Mikael, Jødernes fyrste (Dan. 10,21).

De skal også fjernes, thi de holder på deres måde igen. Persiens fyrste kæmper for Persien, Grækenlands fyrste for Grækenland og Mikael for Israel.

Israel

I begyndelsen af denne artikel nævnte jeg, at vi har et tegn, som forrige slægt ikke havde: staten Israels oprettelse.

Hedningernes tider er ved at udløbe (Luk. 21,24), altså også tiderne for Persiens, Grækenlands og de andre hedenske rigers »fyrster« i den usynlige verden.

Staten Israel er et »positivt« tegn, men det udvikler sig ikke »positivt«.

Lovløsheden er en særlig katastrofe i og for Israel, thi det var til dem, Guds lov blev givet. Vil denne katastrofe ende med, at Den lovløse, Antikrist træder frem i og fra Israel? Han er jo fortabelsens søn ganske som Judas Iskariot.

Vil der være et tempel i Jerusalem, som han sætter sig i og udgiver sig for Gud?

Når folkeslagene samler sig for at tilintetgøre Israel, får de held dertil, Jerusalem indtages, husene plyndres, kvinderne skændes, og halvdelen af byens indbyggere vandrer i landflygtighed (Zak. 14,2). Gribbene har samlet sig, hvor ådselet er (Matt. 24,28). Men det er

hin dag

da Herren åbenbarer sig fra Himmelen med sine mægtige engle, med flammende ild,

hin dag, da de hensovede i Kristus står op, og de og vi, der bliver tilbage, borttrykkes i skyerne til modtagelse af Herren i luften,

hin dag, da Han bringer straf over dem, der ikke vil vide af Gud at sige, og viser sig herlig i alle sine hellige,

hin dag, da elementerne kommer i brand og opløses, og jorden og alt menneskeværk på den brændes op, også de helliges arbejde, hvis det er udført med træ, hø og strå,

hin dag, da Han med et pust af sin Ånd dræber Antikrist,

hin dag, da han sætter sine fødder på Oliebjerget og frelser Israels rest, da ethvert håb er knust for dem,

hin dag, da solen formørkes og månen ikke skinner, og stjernerne falder ned fra himmelen, og himlenes kræfter rystes,

hin dag, da hele universet omskabes til nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor,

hin dag, som er HERRENS dag, evighedsens dag,

hin dag, som profeterne så frem til og »beskrev« med menneskeord, thi på anden

måde kan vi hverken »høre« eller »forstå« det, der overgår al forstand,

hin dag, der ikke blot overgår al forstand, men strider imod alt, hvad vi ved om universet. Stjernerne kan efter vor opfattelse ikke falde ned på jorden, thi mange af dem er tusindvis af lysår borte,

hin dag, da hvert knæ, også de lærde videnskabsmænds knæ skal bøje sig, og hver tunge, også alle deres, som har spottet ham i deres »klogskab«, skal bekende til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre!

hin dag, da HERREN skal være konge over hele jorden!

Derfor vær også I rede

Det er Jesu ord til os i Matt. 24,44. Hvor tydeligt vi end mener, at tegnene lader os forstå, at Han er ganske nær, så »kommer Menneskesønnen dog i den time, I ikke tænker jer« – som en tyv om natten.

De to ord »også I« er forjættelsesfulde. Ingen discipel, hvor ringe han end er og føler sig, er udelukket fra at være rede.

Det er *altid* at være det. De ukloge jomfruer var ikke rede, men de kloge var det (Matt. 25,10).

Enhver, som er rede, våger, fordi han hverken kender dagen eller timen (25,13).

At være en discipel – at være en Jesu efterfølger – altid at være rede – at være en Ordets gører – hvordan bliver og forbliver man det? Det er det væsentlige indhold af Jakobs brev. En tro, der ikke viser sig i gerning, er i hans øjne død.

Hvordan bliver man da en Ordets gører? Hvordan var Jakob selv blevet det?

Hans svar herpå er følgende: »Den, som opmærksomt og ufravendt skuer ind i Frihedens fulkomne lov, han bliver en gernings-gører, han bliver salig i sin gerning« (kap. 1,25).

Frihedens fuldkomne lov er et herligt udtryk for evangeliets guddommelige forening af to ellers uforenelige ting: friheden og loven. Almindeligvis fører frihed tilløssløppenhed, men her fører den til gerningens gører.

Just sådan er evangeliet i modsætning til loven. Loven har ikke kraft til at forvandle et menneske, så det bliver en gerningens gører. Den har kun kraft til at kræve.

Men evangeliet er Guds kraft til at frelse og gøre et menneske til en gerningens gører og tilmed salig deri.

Det eneste, evangeliet »kræver«, er, at vi ufravendt skuer ind i det, thi det er Guds hemmelighed, som vi aldrig bliver færdige med. At skue er at dvæle ved det og ikke nøjes med et glimt deri nu og da. Det er at lade Guds Ånd åbenbare Kristus for vort hjerte, så vi lærer ham at kende som den, HAN ER.

Det er at have øren, der kan høre. Det betoner Herren atter og atter, også i sine syv sidste breve til menighederne (Åbenb. 2 og 3) »Den, som har øren, han høre ... «

Har du det? Er du vis på det? Var det ikke bedre at bede Gud om at skænke dig det? Ingen, der kan høre, forbliver den samme. Han skuer med utildækket ansigt Herrens herlighed i et spejl, og forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed, sådan som det gives os af Herren.

Må det aldrig gå i stå for nogen af os! Sådan, kun sådan våger og beder vi og er rede.

Til sidst

Jeg er klar over, at denne artikel vil vække til modsigelse, men jeg håber, at den også må vække til evangelisk Guds frygt og måske endda have en vis opvækkende kraft.

Den er ikke udtømmende; vi erkender kun stykkevist.

Jeg har bevidst ikke taget de spørgsmål op, som artiklen vil fremkalde, f.eks.: »Hvad bliver der af Israels herlige fremtid?« Mit svar ville være: »Israels herlige fremtid er herligere, end nogen forestiller sig, thi Jerusalem har fået fred i evig betydning, nemlig som Det nye Jerusalem« – dets »fremtid« er ikke til at udmåle i årtusinder, thi den har intet med tid at gøre – den er evig. Folkeslagene er blevet dømt på »hin dag«, da Han skilte fårene fra bukkene (Matt. 25,32-46), og fårene har arvet det rige, som fra verdens grundvold var dem beredt. De er Jesu Faders velsignede – og vi ser dem vandre i Det nye Jerusalems lys og bringe den deres herligheder (Åbenb. 21,24 og 26).

Om vi skal »placere« et »tusindårsrige på een dag« i den her skitserede evige sammenhæng, har jeg ingen klarhed over og vil ikke sige noget afgjort om. Det skjulte er for HERREN, det åbenbare for os, Hans børn. I virkeligheden er det alt sammen for »stort« for os. Derfor tilbeder vi Ham hellere end at spille kloge.